

RHACHITISBESTRIJDING.

De vraag, die de heer O. A. PETIT met een rekensommetje wil oplossen, is niet zoo eenvoudig, als hij het voorstelt.

De groote vooruitgang, die door de onderzoekers van het PHILIPS-laboratorium is bereikt, is, dat men zich van de *onbetrouwbare* dierenproef los kan maken, dat men door toepassing van *physische* methodes werkelijk nauwkeurig de *hoeveelheid vitamine* kan leeren kennen, en dat door de betere wijze van bestraling, onzuivere en misschien schadelijke *bijmengsels* niet in het product behoeven voor te komen, en dat men ook weer door dezelfde physische methodes kan bepalen, of deze onzuiverheden zich hebben gevormd of niet.

De onbetrouwbaarheid van de rattenproef is zoo groot, dat het misleidend is om van ratten-eenheden te spreken. De „eenheid” is afhankelijk van het ras der dieren, van de wijze van voeding en van tal van andere onbekende factoren. Om slechts een voorbeeld te noemen: bij dieren, die in hun voedsel Ca en P in de juiste verhouding krijgen en geen spoor van vitamine, ontstaat de rhachitis niet! Men moet nu een willekeurige hoeveelheid fosphaat geven, die onder de behoefte ligt, en men ziet dan het vitamine op het ontstaan der rhachitis invloed verkrijgen.

Nu er een physische methode bestaat, om het vitamine nauwkeurig te bepalen, moet deze gekozen worden. Doet men dit niet, dan gaat men te werk als iemand, die aardappelen niet per K.G. zou koopen, maar naar de hoeveelheid, die een aantal gezonde jongens daarvan zouden kunnen opeten. Wel kan de dierproef nog dienen, wanneer men deze ijkt met een vitamine van bekende sterkte.

Een andere reden om aan het physisch gecontroleerde product de voorkeur te geven, is, dat slechts deze in staat stelt, ongewenschte bijmengsels, die bij een niet goed uitgevoerde bestraling van ergosterine ontstaan, op te sporen. De nadeelen, die men van andere praeparaten beschreven heeft, zijn van deze wel niet te vreezen.

Ik meen, dat men dus de praeparaten, waarvan men met behulp van physische methodes het gehalte aan vitamine heeft bepaald, en waarin men de afwezigheid van onzuiverheden heeft vastgesteld, boven de andere praeparaten, die slechts met de dierproef zijn gecontroleerd, moet verkiezen.

E. GORTER.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — Proefnemingen op dieren. Het jaarlijksche verslag over de in Groot-Britannië verrichte proefnemingen op dieren vermeldt, dat er in 1929 403.141 zulke proefnemingen hebben plaats gehad, tegen 315.891 in 1928. Daarvan zijn 19.219 onder bedwelmig verricht, en hiervan moesten in 8.526 de dieren vóór het ontwaken worden gedood. Bedwelmig wordt vereischt voor alle bewerkingen, die ernstiger zijn dan een aderlating; de dieren moeten worden gedood, als het doel der proefneming reeds terstond wordt bereikt, of als zij anders na het ontwaken nog zouden lijden. De overige proefnemingen waren niet of in geringe mate pijnlijk: entingen, toediening van voedings- of geneesmiddelen door den mond, door inademing of inwrijving, puncties, aderlatingen enz. Deze proefnemingen geschieden veelal ten behoeve van zieken of van de openbare gezondheid (*Brit. med. Journ.*, 20 Sept.) Toch wordt geklaagd, dat een aantal clinische methodes van onderzoek niet eens in de ziekenhuizen kunnen geschieden, al zijn deze van goede laboratoria voorzien. Zoo wordt de reactie van ASCHHEIM-ZONDEK op zwangerschap (onderzoek naar vermoedering van het hormoon der voorkwab van de hypophysis cerebri in de urine of het serum) in Schotland feitelijk alleen verricht in het Animal Research Institute, omdat het vragen van vergunning om dergelijke onderzoekingen